

Margje Wittermans
VluchtGoud deel 1
★★★★☆

VERLANGEN NAAR DE ZEE IN INTIEM THEATER

Kester Freriks
15 juni 2015

Gezien op 13 juni 2015, Oerol, Terschelling

Het weidse wad, de duinen, de Noordsvaarder, het bos: dat zijn vanzelfsprekend de mooiste theaters van Oerol-eiland Terschelling; maar verborgen in de straatjes van West-Terschelling bevindt zich een juweel van een vestzaktheater, het West-End Theater. Hier staat de tijd stil ergens in de jaren veertig: gouden lijst, versierselen, bustes van Charlie Chaplin en Marilyn Monroe. Dit theater moet gekoesterd worden als het mooiste van de eilanden, misschien wel van Nederland. En hier treedt tijdens Oerol 2015 Margje Wittermans op met haar programma *VluchtGoud*. Melancholieke, opgejaagde gedichten van de meest

rusteloze dichter van Nederland, J. Slauerhoff (1898-1936) krijgen een prachtige vertolking, als lied, als gereciteerd vers. Met begeleiding door Remco Sietsema op treksak is het helemaal een parel van een voorstelling.

Margje Wittermans vergelijkt fraai het theater met een haven; ze zingzegt: 'Het theater is mijn haven.' En naar die haven gaat zij sloop, met de toeschouwers aan boord. De voorstelling is meer dan alleen een reciteren van verzen met muzikale begeleiding, zoals vroeger Poëzie Hardop was. Margje Wittermans vervlecht haar eigen leven met dat van Slauerhoff; in dit opzicht is *VluchtGoud* een mooie nieuwe vorm van poëzietheater. Het laat zien wat gedichten in iemands leven kunnen betekenen. Wittermans is gekleed als matroos met pet op haar blonde krullen en stoer wit onderhemd. Zij spreekt over het 'Slauerhoff-syndroom' wat betekent dat je nooit ergens rust vindt en altijd naar de verre horizon wilt trekken, er zelfs voorbij.

Het Slauerhoff-syndroom is meer dan alleen rusteloosheid en het telkens verder willen reizen. Slauerhoff hield niet van Nederland. Hij haatte die kleinheid in donkere achterkamertjes. Zijn afkeer van Nederland jaagt hem de wereldzeeën op, maar tegelijk beseft Slauerhoff dat rusteloosheid ook een zware wissel trekt op liefde, op een thuishaven. Dat is het Slauerhoff-syndroom in optima forma: weg willen en beseffen dat het geluk óók niet aan gene zijde van de horizon ligt. De tragiek van altijd op reis willen zijn is dat thuiskomen vanaf een bepaald moment, je zou zeggen het 'point of no return', onmogelijk is. Het is bijzonder en meeslepend hoe Margje Wittermans hieraan uitdrukking geeft met fraaie zang, sterk spel in de regie van Joop Wittermans en heerlijke muziek van Sietsema. In het intieme West-End Theater is dit een voorstelling die de weidsheid en oneindigheid van de Waddenzee viert. En, mooi detail, Slauerhoff kwam vaak op Terschelling.

ELDERS

Nog geen andere recensies